

Реч уредника

ИНТЕРНЕТ И БУДУЋНОСТ ПОЕЗИЈЕ

Суштина поетике, часопис који уређујем већ седам-осам година настао је захваљујући интернету, јер је првобитно излазио искључиво као онлајн издање сваког месеца. Дакле, интернет као једна од тековина човечанства је много помогао промовисању поезије, и књижевности уопште.

Из тог угла интернет је помогао поезији, јер путем сајтова, портала и друштвених мрежа сви имају могућност да изнесу своје мишљење или презентују своје стваралаштво. Међутим, а у животу увек има то али и међутим, интернет је омогућио да се појаве и песме које су некад писане само у споменарима или војничким писмима. И не би ту било ничег лошег да се то задржало на томе, да се није појавило његово величанство „лајк“ који је писце тих споменарских стихова убедио да су песници и одједном је наше поетско поднебље за-суто песничким књигама без икакве или врло ниске вредности. Не знам како ни зашто, али те књиге и њихови аутори су доспели на радио и телевизијске емисије, у новине и на портале.

С друге стране, самопрокламоване песничке елите које међусобно деле све песничке награде, не дајући ником изван тих кругова да се наградама и приближи, на ту интернет хиперпродукцију уопште не реагују, јер „сем њих за њих други не постоје“ (стих из моје песме „Они“). Они су окупирани собом и поделом награда. Награде у књижевности нису одраз такмичења, јер у крајњем случају није то трчање па штоперица одреди победника, али јесте могућност за бољу промоцију дела која је веома битна. Но, у ери кад је од писања немогуће

обезбедити средства за живот, јер поетске књиге не купују ни библиотеке, ништа мање није важан ни новчани износ тих награда.

Тако ми сад имамо три књижевна круга: елиту која мисли само на себе и у коју је тешко ући ако им се сасвим не приклониш, затим песнике споменарских стихова и на послетку оне који пишу поезију по сопственом осећању наслањајући се на традицију и то само искључиво поезије ради не журећи за модом само зато да би били помодни и у тренду.

Поезија је већ одавно изгубила своју бит певања и постала кратка проза. Жалосно је што су те кратке приче изгубиле поетичност, мисаоност и мелодику и постале пуко препричавање свакодневице. Дакле, поезија већ данас није оно што би требало да буде: снажан печат песникове душе и умешност баратања језиком да се без сувишних речи каже највише што се може, а који преко читалачког погледа улази му у душу и тако затвори њен смислени круг. Нисам велики оптимиста да ће се у будућности десити нешто што би поезију отргло од језика псовки, уличарских манира и, чини ми се, намерног срозавања суштине коју би нека песма требало да донесе. Ваљда и цео свет тако функционише, на темељима које неко поставља ради циљева само њима знаним.

Ипак, да не будем потпуни скептик и песимиста потруде се понеки млади песници који својом поетиком враћају наду да ће лепота уметности спасити свет. Њима бих поручио да пишу по осећању, а не да трче да се ухвате у коло с онима који су тренутно модерни. Мода буде и прође, па се опет врати, а само праве вредности заувек остају.

Главни уредник
Анђелко Заблаћански

Песма – Анђелко Заблаћански

ОНИ

У пуној глави чувам гнезда умрлих птица,
Осећам миришу пера, пев им мирише,
Док упорно погледом ми кружи крешталица
Нудећи само непој и ништа, ништа више.

Руке ми вежу људи без душе, без свог ума;
У туђој снази бесни, сами пред собом дични,
Мене би да одведу далеко од старог друма;
Без темеља, без грађе куле дижу невични.

А мојој птици бране умрли пев да оживи.
Залуд гудала, струне — невични време кроје,
За бездушје њино — увек су други криви,
Мада знам — за њих сем њих, други не постоје.

(Из збирке песама *Ноћи вучјег зова*, УПС, 2020)

